WoNo Magazine 15.1

December 2015

Foto © Jan de Bloois

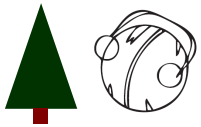

December 2015

Inhoudsopgave

Beste lezer, ... 3
Come, Thou Long Expected Jesus. Morgan Mecaskey 4
Derksen en Co. Pioniers van de Nederpop. Oude Luxor, 17 november 2015, Rotterdam 5
Ondeugend en opstandig. Sophie Hunger live in Tivoli/Vredenburg, Utrecht 6-12-2015 6
Thuis en de tiende. 8
U2 in Amsterdam 11
Prikkebeen. Boudewijn de Groot & Elly Nieman 12
Down to believing 14
Plaat van 2015 Erwin Zijleman Down to believing. Allison Moorer 15
Plaat van het jaar Wo. Supermoon. Sophie Hunger 16
Plaat van het jaar .No Uut de Bron. Broeder Dieleman. 17
Glazu's wonderlijke muzikale reis, deel 36 18
Racoon Caprera in Bloemendaal. Augustus 2015 21
SMUTFISH Live. 8 oktober 2015, Delft 23
De zin en onzin van reissues 24
Ik zou je het liefste 25
Uut De Bron. Broeder Dieleman 27
'Oondert' van Ries de Vuyst. 29
Het afscheid: Armand en The Kik in Paradiso, 19-09-2015 30
WoNo in de media 31
ZemBlaBla De geheime invloed van WoNo Magazine! 31
Tot Slot 33

Beste lezer,

De tekenen zijn overduidelijk aanwezig, overal om ons heen. Een nieuw tijdperk vangt aan. Het oude kan aan de stoeprand. De temperatuur stijgt, de bomen staan in knop of zelfs in bloesem, de krokussen komen uit de grond, de vogels bouwen nesten, de konijnen ehhh dinges. We kunnen er niet meer omheen: het is Kerstmis! Tijd dus voor ook een nieuwe WoNo Magazine! Met dank aan alle CO_2-uitstoot!

En inderdaad veranderen de tijden, beste lezer! Hopelijk kunnen we over 30 jaar tegen elkaar zeggen dat het klimaatakkoord van Parijs 2015 de wereldreddende omwenteling teweeggebracht heeft. En dat we dan weer eens een witte Kerst kunnen beleven. En dat de vluchtelingencrisis van 2015 de aanleiding was om de wereldeconomie eerlijker in te richten, om crises niet meer met geweld op te lossen, maar met overleg en om het vreemde niet meer te bestrijden, maar te omarmen. En dat we dan eens een Kerst zonder oorlog en honger beleven.

En ja, ook WoNo Magazine is in transitie. Was WoNo in vroeger jaren vast verbonden aan OPTA, nu bestaat OPTA niet meer en de lijntjes met haar rechtsopvolger ACM zijn dun en worden steeds dunner. WoNo staat steeds steviger op eigen benen in 'het veld' en wordt steeds meer gewaardeerd, vooral ook door professionals. En, waar sommige kranten steeds minder nieuwsgericht lijken te worden, wordt WoNo steeds actueler. WoNo zit steeds meer bovenop de ontwikkelingen. En dat gaat ver, beste lezer. Met gepaste bescheidenheid mogen we vaststellen dat WoNo Magazine niet meer alleen reactief opereert in de muziekwereld in de ruimste zin van het woord, maar ook actief en zelfs proactief! Ja, wij zitten aan de knoppen, beste lezer! Daarbij past niet meer de formule van een 'blad dat verschijnt als het uitkomt', waarbij het Kerstnummer in de regel rond Pasen verschijnt, met enig geluk nog in het volgende jaar, maar het kan ook een jaar later worden. Nee, wie bovenop de ontwikkelingen zit en er richting aan geeft, moet ook op dagelijkse basis, zo niet op uurbasis contact kunnen leggen met alle stakeholders. Daarvoor hebben wij sinds enkele jaren het blog. En smartphones. Het Magazine is logischerwijs wat meer op de achtergrond getreden.

Vandaar, beste lezer, dat u wel heel blij mag zijn dat er nu weer een voor u ligt! Dus nu niet langer gedraald, wij houden onze mond en u begint met lezen!

Veel leesplezier!

De redactie

Come, Thou Long Expected Jesus. Morgan Mecaskey

If I had to write one word it would be wow. Just wow!

New work by Morgan Mecaskey was announced on Twitter this week. I hoped for an EP or more, but received a Christmas song instead. Ouch, I thought. Xmas songs are not my cup of tea, with some songs in a rock setting as exceptions. And then I opened this digital Christmas gift. Things sort of changed fast in my anti-Christmas song world.

Hearing is believing, but Morgan Mecaskey managed to record a great Christmas song with sonic explosions, a blistering guitar solo and all. The song starts in a traditional way with the sleigh bells chiming happily as they do on every Mariah Carey Yuletide song. And then the magic starts sparkling like it does there somewhere on the North Pole where presents get packed and distributed.

Now I know many a Christmas song, also in the English language but this song from the mid 18th century written by Charles Wesley I had never heard before. The official description is an "advent song". The text can be sung over two melodies, so that's a bit confusing.

organ Mecaskey does a few things to this traditional. She rocks out in a The Pretenders kind of way, but not before she graced the song with the kind of traditional beginning one would expect. She sings over sleigh bells and an ever so soft keyboard. When the band kicks in it is with a sound beat. The muted solo guitar notes give a driving force to the song that is picked up in the second stanza.

Next up is an explosion of lead guitars. Nothing is left of the Christmas thought here. The gates of hell are fully opened. They are pushed firmly shut again as if in a fright, a nice synth line is laid over the muted guitars as a cover up. The hard rocking elements make Come, Thou Long Expected Jesus the hardest rocking song by this singer to date. In fact there is some anger showing through here, while at the same time a laugh must have been on the faces of the players when she came up with this arrangement. All the guitars and keyboards are played by Ms. Mecaskey. Anthoni Foti plays drums, Jeffery Sutton the bass.

It is quite easy to conclude that Morgan Mecaskey surprises again. Even in a Christmas song from 1744. I don't think that anyone ever contemplated to work on a hymn from the episcopal church in this vain. In past times people went to hell for less. If so, she'll find me cheering her on there. This song is good. Very good. Happy Xmas (War Is Over) won't be surpassed, but all others? Easily.

Circa ten songs into her career, I have to say, once again, I'm a fan. An artist that can surprise me and win me over with a Christmas song that I may play the rest of the year without a problem, has to have exceptional qualities.

Promo photo

Morgan Mecaskey has those. When is that full album coming? I just can't wait.

For those interested, you can find reviews of her two EPs and an interview on this blog.

Wo.

You can listen to and buy Come Thou Long Expected Jesus here for only $1:

https://morganmecaskey.bandcamp.com/track/come-thou-long-expected-jesus

Curious what this usually sounds like?

https://www.youtube.com/watch?v=JEEd0uWnDGs

Naschrift van de redactie: lekker eh… *'itchy'*!

Derksen en Co.

Pioniers van de Nederpop. Oude Luxor, 17 november 2015, Rotterdam

Dinsdagavond woonde ik in het Oude Luxor te Rotterdam de première bij van Johan Derksen en de Pioniers van de Nederpop. Voorafgaand werden in de zaal allemaal "Gouwe Ouwe" gespeeld die door een uitgelaten zaal oudere jongeren werden meegezongen.

De avond begon met wat nummers gespeeld door The Clarks, een voortreffelijke cover band. Johan Derksen kwam daarna een praatje houden over het ontstaan van de Nederpop en kon niet nalaten de huidige muzikale koers van de Hilversumse zenders te bekritiseren.

Ik kwam echter niet voor Johan maar voor zijn gezelschap. Wat te denken van Jan de Hont (ZZ en de Maskers), Frans Krassenburg (Golden Earrings), Johnny Kendall, Theo van Es (Shoes) en Rudy Bennett (Motions). Allemaal mochten zij vier van hun hits uitvoeren. Tussendoor speelde de Clarks covers van tijdgenoten Beatles en Stones en van mannen die er niet waren zoals Cuby, Wally Tax en Q65. Een kennis uit Den Haag was al naar een try-out geweest en daar was ook Hans Vermeulen erbij, maar omdat hij in Thailand woont was dat voor de rest van de theatertour niet mogelijk. Zijn muziek werd echter prima vertolkt door ene Joëlle Vierling die ook uitstekend uit de voeten kon met Earth & Fire en Shocking Blue.

Na afloop werd het heerlijk avondje voortgezet met een jam in de foyer. Was je er niet bij? Er komen nog 26 voorstellingen aan. Als je net zoals ik toen te jong was, dan is dit je enige kans.

Kijk op www.pioniersvandenederpop.nl.

Tineke G.

Naschrift van de redactie: Johan wie?

Ondeugend en opstandig. Sophie Hunger live in Tivoli/Vredenburg, Utrecht 6-12-2015

Tweemaal eerder zag ik Sophie Hunger optreden en tweemaal waren de kwalificaties die ik meegaf betoverend, magisch, diepe verering, maar ook verlegen. In Tivoli was dat echt anders. Daar stond een zelfbewuste vrouw, (muzikale) grapjes makend en af en toe uitdagend, ondeugend en opstandig te zijn. De muziek werd ditmaal, deels, niet gespeeld om te pleasen. Soms was het wat hoekig, duwend, net anders dan op de plaat. Toch stond er op het podium iemand die stond te stralen en het

volkomen naar haar zin had. Na een korte vakantie eindelijk weer spelen en het plezier spatte er van af.

Uiteindelijk kroop het bloed waar het niet gaan kon. De magie zit simpel weg in de muziek opgesloten en moet er uit. En dat gebeurde ook in zo'n enorm grote mate, dat het eigenlijk onvoorstelbaar is dat Sophie Hunger nog geen wereldster is. Voor mij (ik hoop voor haar, nog) prima, want ik zag haar tot op een paar meter spelen. Net als haar band.

De afgelopen jaren heb ik al regelmatig aandacht aan Sophie Hunger besteed, dus laat ik een alinea wijden aan haar begeleiders.

Allereerst is daar Alberto Malo, de drummer. Een drummer die zich door alles heen slaat, wat Sophie Hunger ook verzint. Maar wie beter oplet, ziet dat zij een aantal nummers met hem samen heeft geschreven. Hij is dus ook een muzikale partner. Op het podium heeft Malo de kwaliteit dat hij niet heel veel hoeft te doen om iedere klap raak te laten zijn. Die uiterst zacht en subtiel het juiste doet en zijn mannetje staat zodra er een sonische storm de kop op moet steken. Zijn ritmes zijn ook sfeer bepalend en deel van de magie die deze muziek oproept en in zich heeft.

De bassist, Simon Berger is bijna zo groot als zijn gitaar, veruit de kleinste in de band, maar gezegend met een mooie tweede stem en op zijn verhoogde podium de reus die hij muzikaal is.

Daarnaast speelt hij, voor mij voor het eerst, in twee nummers ook klarinet, wat een geheel andere sfeer meegeeft. Omdat de muziek vaak zo subtiel is, hoor je de mooie baslijnen juist goed.

Toetsenist Alexis Koto Anerilles zorgt voor de keyboardpartijen onder de nummers van Sophie Hunger. Daarnaast komt de echte magie vaak op het moment dat hij een solo geeft op zijn Flügelhorn, een prachtige warme klank die dan over de muziek heen gelegd wordt. Daarnaast zorgt zijn warme stem voor de mooie harmonieën. Opnieuw mocht hij totaal los gaan tijdens zijn solo op Sophie's vleugel. Jazzy, dwars, hoekig en zo fantastisch om naar te luisteren, te kijken en te ondergaan. Een van de vele

hoogtepunten deze avond. En ik ben weer vergeten welk nummer aan de solo vooraf gaat. Geen idee. Weggevaagd door de ervaring.

Gitarist Geoffrey Burton is een geluidsmagiër. Wat hij allemaal uit zijn Fender getoverd krijgt, grenst af en toe aan het ongelofelijke. Met behulp van een enorme bak effecten en pedalen en twee Fender versterkers ontlokt hij alles tussen de meest heldere geluiden en de totaal verknipte waanzin uit zijn zes snaren en tien vingers. Een stomp op het houtwerk van zijn gitaar is een blikseminslag, vingergeroffel op de achterkant van de nek regen. Prachtig om van dichtbij te zien. Burton is zo iemand die met een gitaar in zijn handen geboren lijkt. De gitaar en hij zijn een geheel.

En Sophie Hunger? Zij is de ster van de show. Iemand die zulke prachtige liedjes

Foto: Wo.

Foto: Wo.

schrijft voor gitaar of piano mag, nee, hoort dat te zijn. Maar deze ster schijnt zo fel omdat er een geweldige band achter haar staat. Een band die zoveel facetten beheerst, dat het vanzelfsprekend lijkt. Sophie Hunger is bevoorrecht, maar krijgt wat zij vedient. Vandaar ditmaal de focus op de vier heren.

Opnieuw heb ik staan genieten van een optreden van deze Zwitserse, die klaar is voor een doorbraak. Alleen, wie brengt

Je kunt hier luisteren naar 'Love Is Not The Answer':

https://www.youtube.com/watch?v=gjhjTkaACjg

haar op de tv en radio in dit land? Mond op mond reclame gaat te langzaam. Met een plaat onder de arm, ' Supermoon', die hard op weg is om hoog te eindigen in mijn lijst van 2015, die meer mensen moeten gaan horen.

Als laatste de complimenten voor het prima geluid in het nieuwe Tivoli. Sophie zei naar aanleiding van de verhuizing: "Een gebouw gaat pas leven met de jaren". Dat mag waar zijn, maar het geluid was fantastisch en zelden te hard. De zang prima te verstaan in grote delen van het concert. Als publiek mag ik de meeste van die nieuwe zalen wel. Zij zijn gebouwd voor muziek, hun voorgangers meestal niet. En die jaren komen dan vanzelf wel.

Wo.

Foto: Wo.

Naschrift van de redactie: Nog een foto. Van .No, deze keer. En raad eens wie daar vooraan met zijn lange lijf de anderen het zicht ontnam?

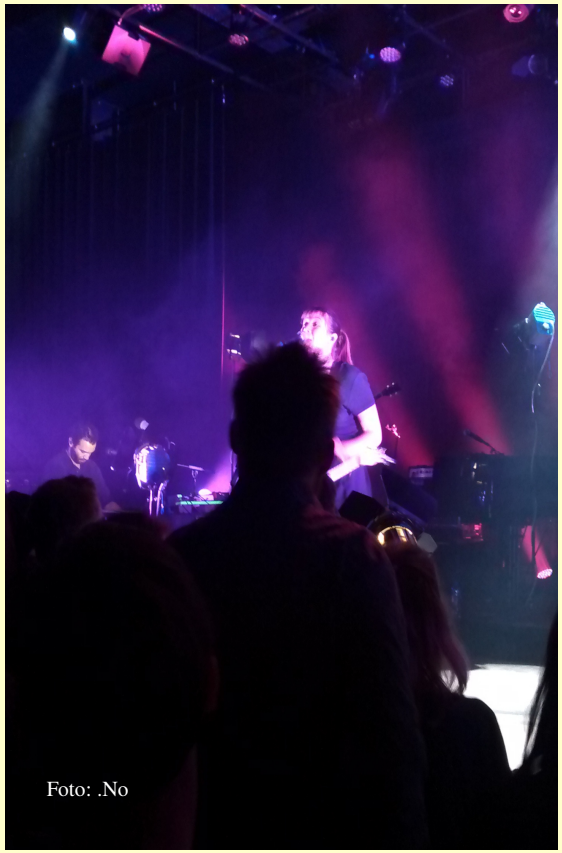

Foto: .No

Thuis en de tiende.

Interview met Dirk Janssen

"Van directeur bij ACM naar ambassadeur van Nederland in een Latijns-Amerikaans land. Dat is nogal een stap. Ik snap er niets van. Weet hij wel waar hij aan begint? Van een toch behoorlijk intern gerichte functie in een relatief kleine en specialistische overheidsorganisatie, naar het vertegenwoordigen van ons hele land in een ver land met een heel andere cultuur. Er zijn niet veel mensen die die stap kunnen maken."

Dit gaat allemaal door me heen in de lift naar de tiende verdieping van de Muzentoren, waar Dirk Janssen tegenwoordig *ACM connected* resideert.

Dirk is momenteel de directeur Strategie van ACM. Ik kende hem van een afstandje. En van een paar keer dat onze paden kruisten, bijvoorbeeld bij de oprichting van ConsuWijzer. Een zeer kundige en makkelijk toegankelijke manager met een enorme dossierkennis.

Onlangs verbaasde Dirk mij, en ongetwijfeld velen die hem ook niet zo goed kennen, met de mededeling dat hij deze zomer begint als ambassadeur van Nederland in Panama. En ongeveer tegelijkertijd kwam mij ter ore dat hij helemaal gek is van muziek. En dat laatste was voor mij voldoende alibi om mijn nieuwsgierigheid naar de mens Dirk te gaan bevredigen met een interview.

Al mijn vragen verdwijnen als de subtiel geklede wereldburger van onschatbare leeftijd me verwelkomt. "Wil je koffie?" vraagt hij op een toon alsof we elkaar al vanaf de lagere school kennen. Pats! Raak! Ik voel me gelijk thuis op de tiende. Zijn tweede vraag is: "ben jij soms in Limburg opgegroeid, ik meen iets van een Limburgse tongval te horen." Dirk blijkt afkomstig uit een Limburgse familie en kent de 'plekjes' in Limburg. Het feestje kan nu niet meer stuk!

Dirk zit de hele tijd onopvallend aan de knoppen. Nog voordat ik me realiseer dat er een onderwerp zit aan te komen waar we het mogelijkerwijs niet helemaal over eens gaan worden, heeft Dirk alweer bijgestuurd. Speelse provocaties van mijn hand worden soepel gepareerd en weggemasseerd. Maar nooit vergeten. Voortdurend op zoek naar overeenstemming, naar 'common ground' waar we samen op kunnen staan alvorens dan toch uiteindelijk aan te komen bij de door hem zorgvuldig opgespaarde punten van verschil. Hier wordt niets onder het vloerkleed geveegd. Alles wordt behandeld. En dan blijken verschillen moeiteloos overbrugbaar. Wauw, dit is zoooo knap! En ik twijfel er geen moment aan dat hij dit met iedereen kan.

Hier zit Meneer De Ambassadeur! Er is geen twijfel mogelijk! Een jongensdroom gaat in vervulling.

En Panama? Dirks echtgenote is in Spanje geboren en opgegroeid. De Janssentjes hebben een tweede huis in Andalusië. "Vlak bij waar Manuel de Falla heeft gewoond!" voegt hij er trots aan toe. Ze droomden al langer van wonen in een Spaanstalig land. Nu kreeg Dirk deze kans. Het kon niet mooier uitkomen. En de kinderen gaan gewoon mee. Die zullen zich soepel aanpassen en een ervaring voor het leven opdoen.

Bart, Dirk en Felipe Janssen in Het Paard. Den Haag 11-4-15

Enneh, euh, oh ja! Muziek!

Dirk groeide op in een uiterst muzikale familie. Vader speelde viool en moeder piano. Maar, net als uw redacteur had de jonge Dirk veel gevoel voor muziek, maar weinig talent voor muziek maken. Hij had al een jaartje of wat gitaarles, toen zijn jongere broertje Bart de gitaar pakte en vroeg: "mag ik ook eens proberen"? U raadt het al… binnen een week speelde Bartje beter dan Dirk. De droom van het concertpodium viel definitief in duigen. Des te meer ruimte voor die andere droom! Zo werkt het in het leven. En Bart? Die is nu musicus. Doet toetsen en zang in Splendid. En hij schrijft veel nummers. Splendid is een echte feestband, die een zaal compleet plat speelt. Ze zijn nu internationaal aan het doorbreken. Ze spelen in alle grote clubs en op grote festivals als Lowlands en Sziget.

En het talent voor muziek maken heeft kennelijk alleen Dirk overgeslagen, want zoonlief is een geboren drummer en zijn broertje speelt prachtig piano. ("Ga niet naar Omsk, Dirk!" denk ik dan. "Houd het bij Panama!" Maar dit terzijde).

Muziek is voor Dirk dus enkel voor consumptie bedoeld. En hij consumeert veel. Hij noemt zichzelf een muzikale veelvraat, maar persoonlijk vind ik fijnproever of zelfs connaisseur een meer gepaste beschrijving voor onze nieuwe ambassadeur. Nog een leerpuntje, Dirk!

Het begon thuis op zijn tiende. Zijn ouders hadden een grote platenkast met heel veel Bach, Beethoven, Mozart en Haydn. Het deed Dirk niet zo veel, maar op een dag ontdekte hij een prachtige psychedelische hoes: Sgt. Pepper. En die muziek greep hem meteen. Als elfjarige schreef hij samen met een paar vriendjes een heus boek over The Beatles. Daarin gingen ze onder andere in op het hardnekkige gerucht dat Paul McCartney dood zou zijn. Voor wie ze wil zien, zijn daar veel aanwijzingen voor. (De enige aanwijzing die er echt tegen spreekt is het feit dat de goede man anno 2015 nog steeds muziek maakt.)

Na The Beatles kwamen The Rolling Stones. En David Bowie.

Dirk vindt de tegenstelling tussen de Stones en de Beatles opgeklopt. Hij denkt dat deze kunstmatig is gecreëerd. Om commerciële redenen. "Het is wel grappig, als je weet dat de heren goede vrienden van elkaar waren. Ook interessant is dat de Beatles in working class gezinnen zijn opgegroeid, terwijl de Stones uit de middle class zijn voortgekomen. Ze positioneerden zich precies omgekeerd in de markt."

En daarna kwam Bob Dylan. Dat was toen Dirk de Engelse taal zo ver machtig was dat hij de teksten kon doorgronden. Goede teksten zijn sindsdien heel belangrijk bij het genieten van goede muziek. Muziek en tekst vullen elkaar aan: "de muziek raakt me in mijn onderbuik en de tekst in mijn hoofd."

En zo kwam hij uit bij Steely Dan. "Dit komt voor mij het dichtst bij de ultieme

muziek". Ook weer prachtige, diepzinnige teksten en schitterende, jazzy en funky muziek. "Hierbij krijg ik beelden uit mijn jeugd. Als ik op een mooie zomerse dag Steely Dan hoor, ben ik gelukkig."

En uit de liefde voor Steely Dan heeft zich dan weer de belangstelling voor de Jazz ontwikkeld. En voor New Orleans, een soort vrolijke blues. Denk aan Allen Toussaint, Dr. John (bekend van 'In the right place'.), Professor Longhair (http://bit.ly/1CxJLdg), The Meters (Rejuvenation) of James Booker III (Gonzo). Allemaal muziek, overigens, die uw redacteur ook geweldig vond en vindt. En dat geldt zeker ook voor Steely Dan. Dus wat was het gezellig, beste lezer!

Dirk bezat ooit een Mercedes cabriolet uit 1972. Een keer stond hij met die auto stil op de Mauritskade voor een rood stoplicht. James Booker III schalde uit de luidsprekers. Van de circa twintig bouwvakkers op de steiger begonnen er zo'n tien te dansen en te fluiten. Dat soort muziek, dus.

En daarna volgden Ella Fitzgerald, Billy Holiday en Miles Davis. Miles heeft hij nog live gezien op het Noth Sea Jazz Festival. Met name het album 'Kind of Blue" is erg mooi. En ook daar is uw redacteur het weer helemaal mee eens.

Dan komt Kairos ter sprake en blijkt Dirk ook gevoel te hebben voor meditatieve muziek. Hij noemt een paar uitstekende tips van Davisnummers die geschikt zouden kunnen zijn. Ik heb ze getest en inderdaad…Ik zou zeggen, beste lezer, blijf het programma volgen!

In verband met zijn nieuwe baan verdiept Dirk zich nu in Latijns-Amerikaanse muziek. Nu is hij helemaal weg van Murcof. "Op de grens tussen elektronisch en klassiek". En dan de muziekstijl Cumbia. (Hé, die term ken ik dan weer van de dansles!). Dansmuziek ergens tussen Latin en Ska in. Dit is weer een heel nieuw terrein om te verkennen.

Pas de laatste tijd begint Dirk zich ook voor klassieke en 'oude' muziek te interesseren en raakt hij thuis in de tiende. Hij is vooral geïnteresseerd in Spaanse componisten. Manuel de Falla, Isaac Albeniz, Joachim Rodriguo. En ook houdt hij steeds meer van Flameco-muziek. "Flamenco moet je niet draaien, daar moet je bij zijn! Het vuur spat eraf!"

En dan gaat het dus toch weer over zijn nieuwe baan. En over wat hij hier achterlaat. "Ja ontzettend jammer, wat ik hier moet achterlaten. Ik heb de leukste functie die ik me hier kan voorstellen. Alles van ACM komt bij mij langs. Ik heb ACM mee opgebouwd en ik ben ermee vergroeid. En ACM is een geweldige club mensen. Ik zal het heel erg gaan missen! Dat doet pijn!"

Ach, Dirk, volgens mij is er in Panama genoeg om de pijn te verzachten. En je neemt toch zeker Steely Dan mee?

.No

Naschrift van de redactie: we hebben Dirk nog even om een update gevraagd. Uit het antwoord maakt de redactie op

dat Dirk inmiddels redelijk ingeburgerd is:

Ha .No!
Todo muy bien aqui. Verrijkende ervaring in vele opzichten. Ook in muzikale zin. Heb el salsero primero Ruben Blades al live gezien. Zat naast zijn trotse vader (92 jaar). Ook de cumbia en de rumba volop aan het verkennen. Saludos a todos!

Dirk

PS: lees ook het counterview met Jarig van Sinderen en het interview met Jan de Bloois op het WoNoBlog.

U2 in Amsterdam

Het laatste U2 concert dat ik bezocht was 33 jaar geleden in Werchter (1982) en nu dus het tweede concert voor mij in Amsterdam, de eerste van een reeks van vier in de reeks U2 Innoncence + Experience tour 2015.

Wat eigenlijk het meest geweldige was, was het feit dat er voor wat betreft sfeer en muzikaliteit bijna niets verschilde tussen die twee momenten. Dat zou je kunnen opvatten als negatief commentaar maar dat is het zeker niet : een band die op dezelfde manier kan sprankelen en overtuigen als 33 jaar geleden is er een van wereldklasse. Een wereldklasse die vandaag ook weer werd getoond.

Na wat concerten in die 33 jaar met grotere lichteffecten was het podium nu redelijk simpel. Alhoewel dat leek bij het binnentreden. Na een paar nummers werd de catwalk bedekt met een beweegbaar brugdeel waar de band een paar nummers op speelde en waar via een een enorme lichtkrant videos werden geprojecteerd.

Daarbij was het geluid uitmuntend, maar in de Ziggodome is dat meestal toch wel het geval.

De Ierse helden namen allemaal hun eigen deel aan de show en hoewel Bono natuurlijk kopman is blijft de band als geheel staan.

Gelukkig voor mij waren er vele nummers uit de beginjaren (o.a. War album) te horen waarbij de (akoestische) Sunday Bloody Sunday voor mij toch altijd weer de kers op de taart is. Voor mij heeft deze song nog meer betekenis gekregen toen ik paar jaar geleden met mijn dochters Belfast bezocht en daar de taxitour gedaan had met een katholieke chauffeur. Het bleek dat er wel vrede is maar nog steeds haat.

Bono nam twee willekeurige toeschouwers op het podium wat in de grote hal toch een intiem gevoel gaf. The Edge blijft mij verbazen met zijn (herkenbare) gitaarspel. Die man speelt Eén riff en je weet dat hij het is.

O ja het was zonder voorprogramma een avondvullende show en zo hoort het ook.

Jan de Bloois

Prikkebeen. Boudewijn de Groot & Elly Nieman

Lang geleden las ik een boek van mijn vader, een van zijn jeugdboeken, over 'Mijnheer Prikkebeen' en zijn boze zuster Ursula. Altijd dromen en met zijn netje achter vlinders aan, tot dat zijn zuster zo boos op hem wordt, dat zij ontploft van woede. Inclusief een prachtige tekening van de ontploffende zuster.

Lang heb ik aangenomen dat Prikkebeen over die Prikkebeen ging. Dat is toch niet zo, met uitzondering van de titel en schreven De Groot en Nijgh later ook een nummer genaamd 'Dag zuster Ursula' voor Rob de Nijs.

Waarom begin ik hierover? Heel simpel, ondat ik voor €4,= het dubbelalbum 'Vijf jaar Hits' kocht, deze week. Als eerste nummer van kant 4 komt "Meester Prikkebeen" voorbij en opnieuw vroeg ik mij af, is dit het beste Nederlandstalige nummer naar mijn bescheiden mening? Er is er nog een die in aanmerking komt, ook van de twee al eerder genoemde

heren, maar dan gezongen door Ramses Shaffy & Liesbeth List: 'Pastorale'. Ook een mysterieus, om niet te zeggen episch man - vrouw duet. Toch neig ik naar het eerste nummer.

Om te beginnen. Prikkebeen was een bescheiden top 10 hit voor De Groot in de winter van 1968 en afkomstig van het album 'Picknick'. Ik snap helemaal niets van de tekst. Poezie, dichterij en beeldspraak die langs mij heen gaat. Iedere keer als ik denk iets te begrijpen, komt daar weer een onzinnig beeld overheen. Wat nu weer?, denk ik dan. Wat dat betreft is er weinig veranderd sinds mijn mondeling examen Nederlands, waar ik een poging mocht wagen een gedicht over een vliegtuig en een kerktoren te verklaren. Tevergeefs. Dat probleem heb ik ook als ik naar deze tekst luister. Het begint al met de titel van het nummer. Is het nu 'Meester Prikkebeen' of gewoon 'Prikkebeen', zoals het single hoesje aangeeft?

Laat ik maar terug gaan naar mijn jeugd. In die tijd was het mij volkomen duidelijk dat dit nummer ging over het oude en het nieuwe jaar. Prikkebeen is het oude jaar en verdwijnt, zwaaiend, in de sneeuw van nieuwjaarsnacht, terwijl een "vuurpijl de hemel in spuit". Het kind twijfelde geen moment; deze volwassene heeft geen idee. De lapjeskat "die heel stil de passie preekt" was dezelfde als de 'Kat van ome Willem'. Dat wist ik toen

ook zeker. Die deed namelijk ook dat soort dingen.

Dan maar naar meer aardse zaken. Als toppunt van truttigheid is er de overdreven dictie van Elly Nieman. Alsof ze voor koningin Juliana staat op te treden. De overdrevenheid is kenmerkend voor de tijd. Luister naar zangeressen als Conny Vink, Karin Kent of de Damrakkertjes, ze zingen allemaal als ... Boudewijn de Groot. Bij hem echter geen overdrijving. Hij spreekt het van huis uit, lijkt het, als Heemstedenaar of Haarlemmer. Met die enorme truttigheid heb ik eigenlijk heel weinig mee. Het maakt dat Prikkebeen heel gedateerd klinkt.

Met de muziek kan ik des te meer. Die getuigt van minstens zoveel fantasie en speelsheid als de tekst. Het woord betoverend drukt alles uit, volgens mij. Boudewijn de Groot mag verantwoordelijk zijn voor het akkoordenschema van Prikkebeen, met die akkoorden wordt in het arrangement gespeeld en dit is wat het nummer zijn kracht, schoonheid en magie geeft. Producer Tony Vos heeft het opgenomen, maar wie is verantwoordelijk voor het arrangement? Dat zoiets niet op Wikipedia staat, is een serieus gemis, want dat vind ik nogal elementaire informatie voor een nummer als dit. Het zou zo maar kunnen dat het een man met kort haar en een stropdas was, die in zijn van 9 tot 5 muziekbaan arrangementen schreef. Ja, een George Martin dus. Iemand waar iedere hippie op neerkeek. Maar laten we wel wezen, het is het arrangement dat dit nummer eeuwigheidswaarde geeft. Het is zo speels, waar de basis van De Groot soms ronduit streng is.

Prikkebeen is een rocknummer. Een staccato spelende elektrische gitaar, een ploppende bas en een meer jazzy spelende drummer. Zoals De Groot in meer nummers in die tijd rockte en niet veel later met het vroeg omgevallen Tower in de weer was. Dan vallende violen in. Ook staccato tot het refrein

aanvangt. Boudewijn haalt uit met "Meester Prikkebeen" gevolgd door de violen die een duikvlucht maken, als een rollercoaster ride of een draaikolk waaruit niet te ontsnappen valt. Ze wervelen om de rest van de muziek en zang heen om aan het einde van het refrein weer te stijgen en stijgen en stijgen, waarna ze loslaten en het staccatoritme van het couplet een laatste zetje geven: toe maar, het lukt vast heel goed. Toem-toem-toe, toem-toem-toe, waaroverheen Boudewijn zijn strenge

voordracht geeft. De *wende* komt steeds met het dromerige intermezzo van Elly Nieman. Daar zwiert de melodie. Dat contrast is groot(s). Het ritme geeft een bepaalde stemming, die Boudewijn de Groot ondersteunt, terwijl Elly Nieman feeërieк over het ritme, waarin inmiddels de gitaar is ingeruild voor de violen, zweeft met haar lichte stem.

En dat arrangement dan? Ik heb doorgezocht en kom steeds de naam Bert Paige tegen, een Vlaming geboren in 1920, maar stuit uiteindelijk op Cees Bruyn, over wie ik weinig kan vinden. Er is ook een Kees Bruyn, geboren in 1921 actief in de jaren 60 als arrangeur. Hoe dan ook, wat Cees Bruyn verder ook gedaan heeft, hij heeft als ruime veertiger een jonge man van 23 aan een weelderigheid geholpen, die, ik zeg het nog maar eens, eeuwigheidswaarde heeft. Dit nummer is zo ontzettend prachtig en als ik er dan een moet uitkiezen vandaag, dan zeg ik dat Prikkebeen het mooiste Nederlandstalige nummer ooit is. Dat is zeker voor 50% te danken aan Cees of Kees Bruyn.

En 'Picknick'? Dat is een album waar ik maar eens achteraan moet gaan. Daar staat beslist meer moois op.

Wo.

Je kunt hier naar 'Prikkebeen' luisteren:

https://www.youtube.com/watch?v=S7N7L-XlJO4

Down to believing

Het is nauwelijks te geloven dat het al weer 17 jaar geleden is dat het debuut van Allison Moorer verscheen.

Alabama Song uit 1998 bewoog zich nog voor een belangrijk deel op het terrein van de ‘contemporary country’ uit Nashville, maar ook liefhebbers van alternatieve country-varianten hoorden de potentie van de jongere Amerikaanse.

Dat kwam er voorzichtig uit op The Hardest Part uit 2000, maar echt goed was Allison Moorer voor het eerst op het in 2002 verschenen Miss Fortune.

Twee jaar na deze plaat verraste Alison Moorer met het stevig rockende The Duel, dat ik persoonlijk nog altijd koester als de beste plaat van de Amerikaanse singer-songwriter (maar dat is een mening die zeker niet breed wordt gedragen).

Allison Moorer staat sindsdien garant voor kwaliteit, al valt haar productiviteit helaas wat tegen sinds ze een aantal jaren geleden in het huwelijk trad met Steve Earle en een kind van hem kreeg.

Dat huwelijk is inmiddels op de klippen gelopen en ook het moederschap blijkt door een autistische stoornis bij haar zoon niet makkelijk. Het heeft allebei zijn sporen nagelaten op Down To Believing, de opvolger van het uit 2010 stammende Crows.

Plaat van 2015 Erwin Zijleman

Down to believing. Allison Moorer

Voor Down To Believing keerde Allison Moorer terug naar Nashville en deed ze een beroep op producer Kenny Greenberg; de man die ook haar eerste twee platen produceerde. Toch ligt Down To Believing niet in het verlengde van de eerste twee platen van Allison Moorer, al is het maar omdat Allison Moorer ook op haar nieuwe plaat weer met enige regelmaat kiest voor een wat steviger geluid.

Veel songs op de plaat raken aan de countryrock uit de jaren 70 of aan de rootsrock die Allison Moorer op The Duel omarmde, maar Allison Moorer is ook haar Nashville roots niet vergeten en overtuigt ook met hartverscheurend mooie ballads.

Down To Believing is in muzikaal opzicht een pittige en geïnspireerd klinkende plaat, wat prima past bij haar al even krachtige stem. In muzikaal en vocaal opzicht zat het eigenlijk altijd wel goed bij Allison Moorer, maar wanneer je Down To Believing vergelijkt met haar vorige platen, klinkt de nieuwe plaat toch anders.

Erwin Zijleman

Het heeft vooral te maken met de kwaliteit van de songs op de nieuwe plaat van Allison Moorer. Down To Believing is een hele persoonlijke plaat en dat hoor en voel je. Allison Moorer vertelt op haar nieuwe plaat indringende verhalen en doet dit met hart en ziel. Het maakt van Down To Believing een enorm intense plaat.

Die intensiteit wordt alleen maar groter wanneer in muzikaal opzicht flink uitgehaald mag worden en ook in vocaal opzicht het gaspedaal helemaal open mag. Het is de Allison Moorer waar ik van hou, maar nog niet eerder was het zo goed en gedreven. Na enkele luisterbeurten vind ik Down To Believing net zo goed als The Duel, al was die plaat nog net wat rauwer. Het wordt gecompenseerd door heel veel doorleving en emotie.

Down To Believing valt zoals gezegd op door geweldige songs, maar ook als Allison Moorer zicht vergrijpt aan Creedence Clearwater Revival's Have You Ever Seen The Rain blijft ze moeiteloos overeind. Het is veelzeggend.

Overigens verdienen ook de muzikanten op deze plaat en producer Kenny Greenberg een eervolle vermelding in deze recensie, want Down To Believing is niet alleen een uiterst veelzijdige plaat, maar klinkt ook prachtig. Allison Moorer's beste plaat tot dusver? Ik denk het eerlijk gezegd wel.

Erwin Zijleman

Plaat van het jaar Wo.

Supermoon. Sophie Hunger

Sophie Hunger has featured before on this blog. Her previous record 'The Danger of Light' was reviewed by both Erwin Zijleman and Wo., while the latter reviewed her show in Patronaat in December 2013.

In fact he proclaimed it the best gig he'd seen that year (http://wonomagazine.blogspot.nl/2013/12/sophie-hunger-live-enchanting-and.html). In 2015 it is time for Supermoon, so let's go.

The first listen. Oh, what a disappointment. Totally different from my expectations, all sorts of new directions taken, with 80s synth things and jazzy outings. It left me behind shocked and baffled. What do I do with this album?

Luckily for Sophie there is hardly any album by an act that I really like of which the next album did not disappoint me at first listen. I remember not buying 'The wall' for months, as I was so disappointed with what they played on the radio. 'Black and blue'? That was a record I just hated the first time I heard songs. And so on and so on. The exception is the second Arctic Monkeys album, although the first single shocked me.

Luckily for Sophie Hunger things turned out well quite often. Unless the album was truly bad, i.e. not to my liking. Supermoon is not. With the second spin I heard the somewhat weird beginning of 'Superman Woman', including a tip of the hat to Courtney Barnett, turning into the fun chorus the song has, poppy and happy. With the third spin the record is starting to get to me, while I'm remembered that 'The Danger of Light' didn't get to me totally at first listen also.

Erwin Zijleman triggered me, as he often does with his reviews, so I persevered. After that first I got back to the album regularly and after a while decided that it deserved my review also.

Having that behind us, I can finally, truly focus on Supermoon, Sophie Hunger's 5th album to date, not counting 2013's live album 'The Rules of Fire' and my second Sophie Hunger album. The basis of Supermoon is Sophie Hunger's voice. Singing mostly English, but her German/Schweiz background shines through also in two songs and French as well. The typical pronunciation in her German songs is already well worth listening.

Musically Supermoon is smaller than her previous studio album. The beautiful effects that enlarged several songs, especially the horns, are mostly left behind. The mood is simplified and much more down to earth. 'Le Chanson d'Helene' (with a role for Eric Cantona) is bereft of nearly all effects. It is all down to Sophie's voice and Cantona's, who recites a text with a dark voice, almost Alain Delon style. So she touches on the chanson genre, in a very modern sense. I dare to count 'Die ganze Welt' as one as well.

A feature that only brings itself to the foreground when listening more (intensely), is the atmospherics in the background. There is this permanent presence of sound in behind all else going on. Like the generators on a merchant marine vessel when in port, permeating everything, especially when trying to sleep. The synths just produce these layers from which sometimes a

note or atmospheric shape escapes before being pushed back. Creating a density like a thick fog. Sounds reach the person enveloped in fog, but what they are in the end is deduction from memory or sheer guesswork. The background sounds countermand my earlier observation that the music is "smaller". The effects are much more layered and subtle, but just as great to enjoy once I was on to them.

'Mad Miles' is an example of which the two worlds come together. The droning sounds, a great chorus and an electric guitar like an ambulance blaring, warning, somewhere in that thick fog. Atmosphere and song come together in 'Mad miles' like a dream. With Sophie riding the song like a queen on a horse.

The more I listen to Supermoon the more I realise how aptly the album is titled. I am in awe just like last Easter when a super moon hung over the darkening land while driving home. Without copying herself in any way, Sophie Hunger has come up with a new album that impresses me even more than 'The danger of Light'. Supermoon has to be her breakthrough album, she leaves the world without a choice.

Anyone with ears in the right place will hear the quality on display.

Wo.

You can listen to 'Love is not the Answer' here:

https://www.youtube.com/watch?v=gjhjTkaACjg

Naschrift van de redactie: Mooi album!

geluidskunstenaar.

Schitterend! Luister de komende tijd naar Kairos!

.No

Plaat van het jaar .No

Uut de Bron. Broeder Dieleman.

Niet alleen de bekende sfeertekeningen van het Zeeuwsvlaamse land, inkijkjes in de mooie en rauwe kanten van het alledaagse en het religieuze leven van toen en daar, maar nu ook tussen de regels door een uiterst persoonlijke zoektocht naar zingeving en spiritualiteit hier en nu.

En muzikaal slaat Tonnie moeiteloos een brug tussen de wereld van de troubadour en die van de

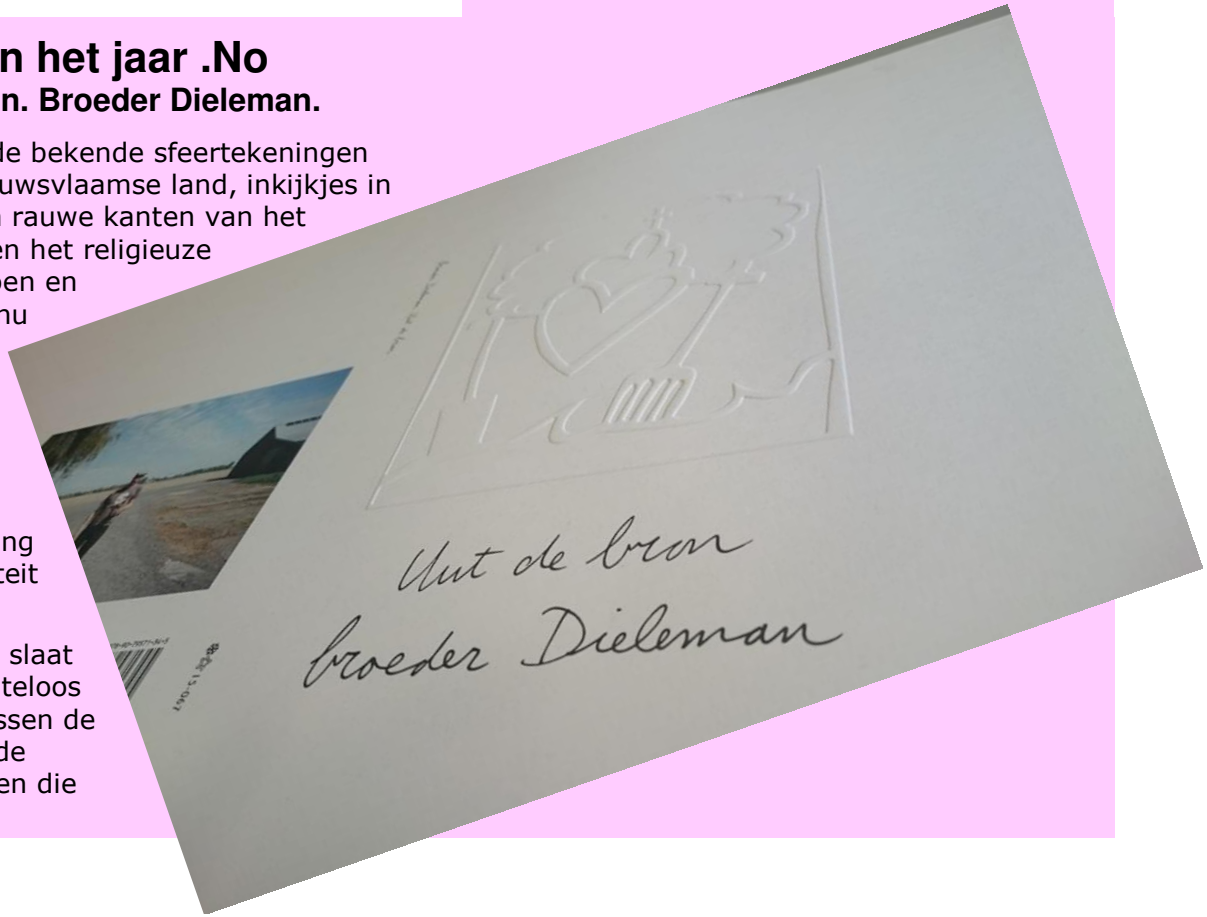

Glazu's wonderlijke muzikale reis, deel 36

Waarin Glazu voor het eerst sinds zijn tienerjaren brand sticht, verder reist en het edele spel kok-boru ontdekt.

Glazu keek nog eenmaal om naar de stekker die -hij geloofde het zelf eigenlijk nog steeds niet- het ondergrondse kernarsenaal van Kirgizië van stroom voorzag. "Als we daar niets aan doen, Bob," sprak hij, "dan pluggen ze die stekker straks weer in en gaat alles alsnog de lucht in. Zeg jij de vrouwen zich klaar te maken en alles in te pakken? Ik ga heel even rondkijken". Glazu liep dieper de ruimte in en opende de deuren van kasten of voorraadkamertjes, waar ze nu toe niet echt in gekeken hadden. In een daarvan trof hij jerrycans aan. Vol. 'Dat is de oplossing', dacht hij. Hij sjouwde er een aantal het hok uit de grote ruimte in en liep daarna naar de groep verderop in de grote schuur. Iedereen stond rond de Porsche Cayenne. Olga lag er al in. "Jullie weten nu wat we zijn tegengekomen. Als deze schuur blijft zoals hij nu is, vliegt dit land de lucht in. Ik heb jerrycans met benzine gevonden. Ik stel voor de auto naar buiten te rijden en dat wij daarna de zaak in de brand zetten". Er werd instemmend geknikt. Mieke stapte in de Porsche, Bob schoof de deur open. Nadat de wagen naar buiten was gereden, pakten Bob, Katja en Glazu ieder twee jerrycans. Opgestapelde spullen, kasten, langs de muren, de elektriciteitskast, alles werd besprenkeld met de stinkende en dampende vloeistof. Vanuit hun hoeken liepen ze achterwaarts richting de uitgang, onderwijl een spoor benzine achterlatend. De bijna lege cans werden terug naar het midden van de ruimte gegooid. Bob viste een oude wegwerpaansteker uit zijn broekzak. "It was your idea, Glazu. De eer is aan jou". Glazu had een oude krant gevonden en rolde hem op. Het vlammetje van de aansteker kreeg al gauw vat op het papier. Hij gaf de aansteker terug aan Bob en zei "gaan jullie vast in de auto zitten, dan gaan we hier een fikkie stoken". Even later hurkte hij bij de stroom benzine en hield de krant er bij. Al gauw volgde het vuur het spoor de schuur in. Glazu gooide de krant erachteraan en liep naar de Porsche, stapte in, klapte de deur dicht, waarna Bob het gaspedaal indrukte en de krachtige motor de wagen vooruit liet spuiten het zandpad naar de weg op.

Bij de weg aangekomen sloegen ze links af, waarna Bob de auto even stopte. Ze zagen de vlammen al uit het dak van de schuur slaan al snel gevolgd door een explosie. "Dat moeten de andere jerrycans zijn. Er lag nog een flinke voorraad". In het lege veld achter de schuur zagen ze de koppen van de kernraketten in het landschap uit hun

silo's steken. 'Wie heeft er ooit verzonnen om dit alles met één stekker in een oude schuur van stroom te voorzien', vroeg Glazu zich opnieuw af. Bob zette de wagen weer in beweging. "Lang geleden, dat je een fikkie gestookt hebt?", vroeg hij aan Glazu. "Ja, nogal. Dat moet toch in mijn vroege tienerjaren geweest zijn in de achtertuin van mijn ouders. Jij?" "Nee, ik was nooit zo van het vuur stoken. Ik heb wel een openhaard, maar doe er nooit iets mee. Het ding zat er al in toen ik mijn huis in Californië kocht", antwoordde Bob. "And you girls"? Al gauw kwam er nog een aantal verhalen. Beide vrouwen hielden er wel van om dingen in de brand te steken. Nog steeds, zo bleek. De spanning van die ochtend ebde wat weg. In gedachten zag Glazu die pré-kliko vuilnisemmer in de achtertuin, die zo warm gestookt kon worden dat de druppels metaal naar beneden liepen aan de buitenkant van de emmer.

Olga hing tussen de twee andere vrouwen in. Haar ogen gingen langzaam op en neer onder haar gesloten oogleden. Geen van de anderen merkte dit teken van leven, zo op gingen ze in hun verhalen.

De Porsche vloog vooruit over de ooit verharde weg die hard op weg was weer het onverharde pad te worden dat het ooit was. De inslag rechts schuin voor hen, kwam totaal onverwacht. Een grote hoeveelheden kluiten en steentjes sproeide tegen de voorkant, rechter zijkant en ramen aan. De kalmte waarmee Bob door de stofwolk heen reed, was opnieuw verbazingwekkend. De tweede inslag kwam achter de auto, de derde ver vooruit op de weg, een krater achterlatend waar Bob de wagen behendig omheen leidde. 'WTF'?, zei Glazu nadat hij zijn adem hervonden had. Hij probeerde achter zich te kijken door de zijspiegel aan zijn deur. "Het lijkt er op dat er groep militairen staat waar ik denk dat de afslag naar de schuur zich bevindt. Ze hebben iets bij zich dat ver kan vuren in ieder geval. Hoe kan het dat we die lui niet hebben zien aankomen? En, we zijn wel heel erg op tijd vertrokken. Bob knalde het gas er helemaal op. "We moeten buiten hun range komen. Dat kan nooit lang duren". De paardenkrachten verstopt onder de motorklep regeerden direct. Dat was hun redding want niet ver achter hen sloeg opnieuw een granaat in. Dat was de laatste. Men gaf het kennelijk op. Met

een vaart van meer dan 200 kilometer per uur schoot de Porsche over de hutsen en butsen van de Oost-Kirgizische wegen. "Je vraagt je af wat veiliger is", zei Glazu in een flauwe poging tot humor. Ze werden niet gevolgd, zag hij.

Niet veel verder kwamen ze bij een afslag oostwaarts. Vlak daar voorbij stond de bus waarmee Mieke terug uit het dorp van de neusvleugelfluiters gekomen was. Ze sloeg haar ogen neer. Haar reisgenoten lagen verspreid over de grond of dood in de bus. Aasvogels deden zich te goed aan de achtergelaten lijken. "Bob, geef ajb gas, want er valt hier niemand te redden en ik hoef dit niet te zien". "Don't worry", hetzelfde geldt voor mij". Nu er geen noodzaak meer was om harder te rijden, begon de Porsche rustig aan de klim de bergen van het zuid-oosten van Kirgizië in.

Een uur klimmen en vele haarspeldbochten verder bereikten ze een groene, vrijwel vlakke vallei omgeven door hoge bergen. Paarden en een stug soort koeien graasden in de weidse graslanden. In de verte op de vlakte lag een dorp. Zo uit de verte bekeken volledig vredig, met geen enkele indicatie voor gevaar of geweld. "Mieke", zei Bob. "Is dit het dorp van de neusvleugelfluiters"? "Nee, dat ligt nog veel hoger hier ergens voorbij. Hoe je daar moet komen, weet ik niet. Niet echt opgelet, maar we zijn hier wel doorheen gekomen. Dat herinner ik me wel. Hier was ook niets aan de hand. In het dorp was het enorm druk. Onze begeleider vertelde ons dat ze zich aan het voorbereiden waren op een spel dat hier in Kirgizië gespeeld wordt. Een rare naam. Ik ben het vergeten, maar heel belangrijk. Net zoiets als in Siena. Het dorp dat wint, mag een heel jaar lang een vaandel voeren of zo.

Bij het dorp aangekomen minderden ze vaart. Niet alleen vanwege de bebouwde kom, maar simpelweg omdat er geen doorkomen aan was. Een complete optocht van mensen, veel in lokale klederdracht, veelal dierenvellen met kleurige lintjes er doorheen geknoopt, liepen achter een stoet van paarden en ruiters aan. Overal hingen vaandels, nou ja, dingen met geweien en bont, en andere uitingen van feestvreugde. 'Wat voor een land is dit'?, vroeg Glazu zich af. 'Alles staat in vuur en vlam en hier is men groots aan het feesten. Alsof we een stolp zijn ingereden en dat is niet voor het eerst'. Stapvoets reed de Porsche dieper het dorp in deze groene oase in. Bij een zijstraat sloeg Bob af. 'Kijk, een hotel'. Bob wees naar een uithangbord met cyrillische letters en reed de Porsche een poort in en parkeerde hem achter het gebouw. "Tijd om tot rust te komen en een echt plan te maken. We hebben geen idee waar we zijn, noch hoe we echt uit dit land kunnen komen. Er zijn hier vast mensen die kunnen helpen. Bovendien heeft dit meisje medische hulp nodig", voegde hij toe terwijl hij op Olga wees. "Laten we hopen dat ze in het hotel kunnen helpen met informatie".

Samen liepen ze naar de receptie. Twee kamers bleek geen probleem. Een van de twee mensen achter de balie sprak goed Engels, wat alles gemakkelijker maakte voor iedereen. Ze hadden geluk, werd er bij verteld. Het is minder druk dit jaar op het kok-buru festival. Een aantal teams is niet op komen dagen. "We weten niet echt waarom", zei de receptionist erbij. "Weten jullie niet wat er

gaande is in het land”?, vroeg Glazu vol ongeloof. “Nee, hoezo? Het is de week van het festival. Dat is er gaande”. Glazu schudde zijn hoofd eens en liep naar buiten om de vrouwen op te halen. Samen met Bob ondersteunde hij Olga, waarna ze haar boven op een bed legden. “Tijd voor een arts”, zei Bob en liep naar beneden met Mieke. ‘Lopen ze nu hand in hand. Dat gaat hard’, dacht Glazu, ‘maar’, was zijn volgende gedachte, ‘als ik alle signalen goed heb opgevangen, heb ik soort van iets met allebei de andere vrouwen. Extreme omstandigheden, extreme reacties’. Hij ging in de stoel naast het bed zitten en pakte Olga’s hand en wreef er zacht over. Kijkend naar haar gezicht zag hij haar ogen bewegen onder haar oogleden. ‘Olga, hoor je me”?, maar er kwam geen reactie van het bewusteloze meisje. Katja kwam de kamer inlopen met de voedselvoorraad uit de Porsche en zette die in het koelkastje op de kamer. Zij liep naar Glazu toe en ging tussen zijn benen zitten op de vloer. Hij legde zijn andere hand op haar hoofd en zo vielen ze samen in slaap.

Glazu

Racoon

Caprera in Bloemendaal. Augustus 2015

Als import-Zeeuw en al jaren liefhebber van Racoon had ik de mannen voor het eerst eindelijk op bevrijdingspop 2015 in Haarlem mogen horen. Zien was iets te veel gevraagd, tussen tienduizenden andere mensen met mijn bescheiden lengte lukte dat niet. Wo. had zich voor mij opgeofferd om er ook bij te zijn en hij heeft mij af en toe opgetild maar het idee werd toch geboren om Racoon eens ‘echt’ te bezoeken.

Caprera is een openluchttheater in Bloemendaal, midden in de duinen. Je moet een kleine wandeling maken om er te komen en dan sta je bij een klein amfitheater. Het podium is afgescheiden van het publiek door een vijver en de tribune is van steen met daarop houten planken. Geen volgepakte warme zaal zonder zicht maar een heus theater waar de kans op ZIEN bijzonder groot was!

De kaarten waren snel gekocht toen Racoon aankondigde hier te gaan spelen.

Op de avond liepen we in een soort avondvierdaagse door de duinen om, gewapend met kussens en eventuele dekens, plaats te nemen op de tribune.

In het voor programma stond Bertolf. De man is een goede muzikant met een prettige stem en een enkele 3FM-hit (Another day 2009). De dynamiek van zijn hits hoorde ik echter in weinig van

zijn nieuwe nummers terug wat naar mijn idee verklaart waarom het vooralsnog bij een paar hits is gebleven. Prettig om naar te luisteren maar een beetje traag. Iets voor tijdens het eten.

Het werd langzaam donker in Caprera en Racoon bezette het podium. Wat een leuke mannen, Zeeuwse droge humor en een beetje bot. Ze hadden er zichtbaar plezier in met elkaar. Alles klonk goed. Zanger Bart praatte de nummers aan elkaar. De persoonlijke achtergrond van een aantal nummers maakten het concert nog mooier en het publiek was soms doodstil. Het luisterde onder de indruk van 'Tommy' en met een brok in de keel of zelfs met tranen over de wangen naar 'Don't give up the fight'. De 4-mansband was voor deze tour aangevuld met de Special Request

Horns, heel veel toeters! Hiermee werd het fantastische concert nog completer. Alle hits werden gespeeld en dat wil je als publiek (ik wel tenminste!) en het concert werd afgesloten met een meezinger voor allen 'Fun we had'. Best een traag nummer maar goed in canon mee te blèren, heerlijk! Wat een fijne avond en dan na afloop weer door de duinen en op de fiets naar huis. Wat wil je nog meer?

Karen

Naschrift van de redactie: "Wo. had zich voor mij opgeofferd om er ook bij te zijn en hij heeft mij af en toe opgetild". Zie de foto op pagina 8! GRRRR! Is hier geen meldpunt voor?

SMUTFISH Live. 8 oktober 2015, Delft

Dit voorjaar stuurde Erwin Zijleman een lovende recensie in van cs 'Trouble' van de Haagse band Smutfish (lees hier: http://wonomagazine.blogspot.nl/2015/03/trouble-smutfish.html). Vandaag de recensie van een optreden door Jan de Bloois.

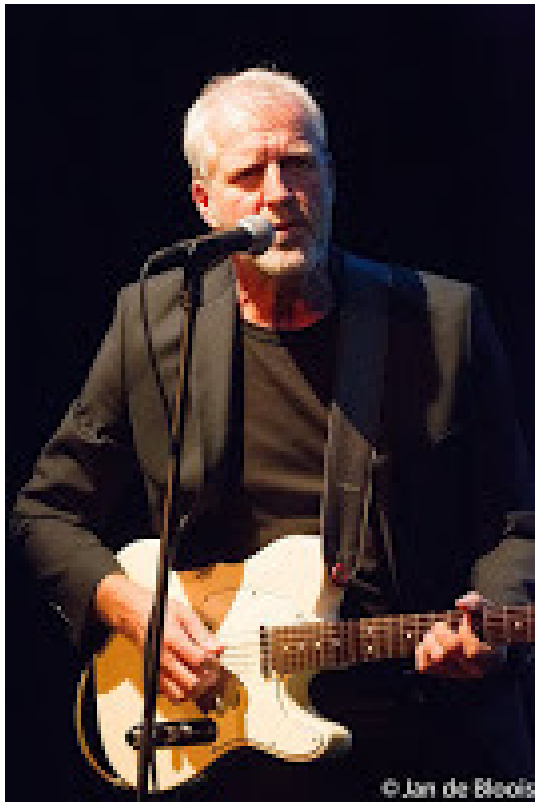

Voor dit concert moest ik gelijk in de pen daar het zo uniek was dat ik dit met jullie wil delen. In de serie QuiteQuiet georganiseerd door Hans van der Maas komen singer-songwriters in een intieme setting voor het het publiek. Zo ook op deze avond in het gezellige Rietveld theater in Delft waar je als publiek met je neus op het podium zit.

De muziek van Smutfish wordt ondersteund met visuals. Visuals die als bijna elementaire naieve tekeningen voorbij gaan met afbeeldingen welke bijna letterlijk de begeleidende songteksten uitbeelden. Maar wat een songteksten! Teksten welke worden begeleid door indringende melancholieke vocals die doen denken aan Neil Young. De Haagsche band met frontman Melle de Boer zet niet alleen een muzikaal toppertje neer, de hele setting doet denken aan een theaterstuk: je raakt erin verstrengeld en de teksten brengen je op vele gedachten. Teksten die humoristisch, absurd, diep, treffend en vaak van een schone eenvoud zijn.

De 4 mans band is geweldig op elkaar ingespeeld met verrassende gitaarspel van Dick Zuilhof en met naast basspel ook de ondersteunende vocalen van Janneke Nijhuis. Vaste drummer Sean de Vries had vandaag een geweldige vervangster met Stefanie Salmon.

Het is americana, blues, Neil Young, Bob Dylan, the Beatles uit Yellow Submarine tijd, Bruce Springsteen, nee het is Smutfish: niet te vergelijken met iets anders en je moet het gewoon gaan zien.

Jan de Bloois

Smutfish werd in 2003 opgericht door singer-songwriter Melle de Boer (zang/gitaar), gitarist Dick Zuilhof, (contra)bassist Rob Lagendijk en drummer Bert Fonderie. In 2004 verschijnt debuutalbum 'Lawnmower

Mind', in 2006 gevolgd door 'Through A Slightly Open Door', inmiddels met Sean de Vries achter het drumstel. De band stond op festivals als Noorderslag, South by Southwest in Texas, Popkomm in Berlijn, Crossing Border en de Haagse KoninginneNach.

De zin en onzin van reissues

Ook in 2015 zijn we weer overspoeld met reissues. Wanneer een album 10 jaar oud is wordt dit voor het eerst gevierd, maar de heruitgaven bij de 20e, 25e, 30e of 40e verjaardag van een album doen er pas echt toe. Het zijn platen die het over het algemeen goed doen bij de generatie die nog met grote regelmaat in de platenzaak is te vinden en hier ook geld uitgeeft en deze generatie moet iedere keer weer worden verleid met meer extra's en luxere verpakkingen.

Zelf ben ik er over het algemeen niet zo heel gevoelig voor. Natuurlijk klinken de geremasterde versies vaak prachtig, maar met het geluid van de streams via mijn Sonos ben ik ook dik tevreden en of ik in de auto nu het verschil hoor met de oude versies? Ik denk het niet. Ook de extra's verleiden me maar zelden. Outtakes en bonus tracks zijn soms best leuk en hetzelfde geldt voor live-tracks, maar het komt nooit voor dat ik de extra's bijna net zo interessant vind als het album waar het allemaal om draait.

Reissues vind ik daarom meestal niet zo heel interessant, maar het afgelopen jaar was er wat vreemds aan de hand. Er

waren dit jaar immers meerdere reissues van platen die ik persoonlijk niet hoog had zitten, maar waar ik door de dit jaar verschenen reissues toch van ben gaan houden.

Het overkwam me eerder dit jaar met Sticky Fingers van The Rolling Stones en Tug Of War van Paul McCartney en het overkwam me recent nog met Once Upon A Time van Simple Minds, maar de meest bijzondere reissue van 2015 was voor mij zonder enige twijfel de reissue van Tusk van Fleetwood Mac.

Tusk was in mijn herinnering de totaal mislukte plaat van Fleetwood Mac na het zo succesvolle Rumours. De plaat waarop de boel niet meer bij elkaar werd gehouden en alle leden van de band precies deden waar ze zelf zin in hadden. De kater na de zo succesvolle breakup plaat. Een verzameling los zand. Een plaat die misschien maar beter niet gemaakt had kunnen worden.

Door de reissue van Tusk is het nu een totaal andere plaat. The White Album van Fleetwood Mac, de plaat die Rumours doet verbleken, een meesterwerk waarop Fleetwood Mac buiten de lijntjes durft te kleuren. Een gewaagde en spannende plaat van een band die ondanks alle persoonlijke misère alles aan kan, een onbetwist meesterwerk.

Inmiddels ben ik compleet verslingerd aan Tusk. Verslingerd aan de toch nog altijd melodieuze popsongs van Christine McVie en Stevie Nicks, verslingerd aan de experimenteerdrift van Lindsey Buckingham, verslingerd aan een plaat van een band die na het enorme succes van de voorganger durft te experimenteren. Tusk is niet uit de cd-speler te krijgen en wordt echt alleen maar beter en beter. En ook de extra's zijn prachtig. Op de bonus-tracks krijgt de plaat immers vorm en dat Fleetwood Mac nog wel degelijk een band is hoor je op het podium.

Zijn die vaak wat overbodige reissues toch nog ergens goed voor. Ik ben benieuwd welke vergeten plaat ik in 2016 ga ontdekken.

Erwin Zijleman

Ik zou je het liefste...

Muziek van Arvo Pärt, John Tavener of Gavin Bryars is voor mij pure magie. Deze muziek gunt me vaak even een kijkje in de keuken van de eeuwigheid. Ik mag dan heel even over de schutting van de Hemel kijken.

Het probleem is echter dat dit effect snel slijt. Als ik het stuk een keer of tien, of misschien twintig, gehoord heb, is de magie uitgewerkt. Of misschien is er een permanente verandering opgetreden en is het nieuwe eraf. Dat weet ik eigenlijk niet. In ieder geval lukt het me dan ook niet meer om de magie aan anderen over te brengen. En dan moet ik op zoek naar nieuwe magische muziek.

De meest magische cd die ik ken, draai ik bijna nooit. Juist om de magie te bewaren. Het gaat om de cd 'Lorraine Hunt Lieberson, Bach Cantatas' (Nonesuch 7559-79692 2). 'Ich habe genug', gezongen door de toen al doodzieke Lorraine, in ziekenhuispyjama en met een infuusstandaard naast zich op het podium. Dit is zo doorleefd dat het pijn doet. De dood staat als het ware naast haar op het podium. Maar juist dat is magisch, want dat maakt het mogelijk de dood recht in de ogen te kijken.

Als klein jongetje vond ik eens een half vergaan dood dier in het bos. Ik kon niet eens meer herkennen wat het geweest

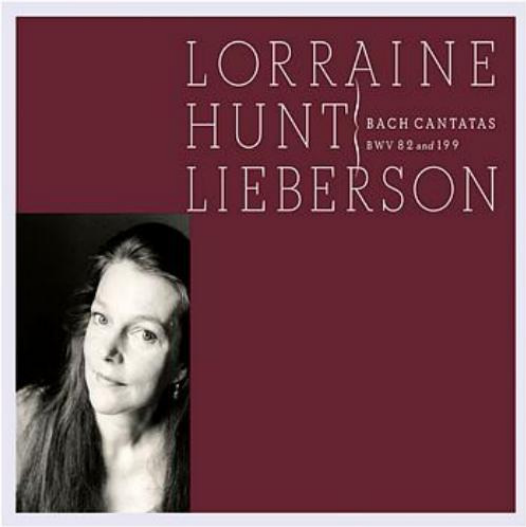

was. Ik schrok enorm en wilde wegrennen. Maar dat deed ik niet. “Blijven kijken tot het niet meer eng is”, zei ik tegen mezelf. En dat werkte.

En precies zo werkt deze opname ook: je kijkt de dood recht in de ogen tot hij niet meer eng is. En als de doodsangst verdwijnt wordt het lijden dragelijker. En dan verandert het ‘ich habe genug’ van betekenis: niet meer ik ben het zat, maar ik heb genoeg. Troostend!

En die troost wil ik mensen kunnen meegeven als ze het heel hard nodig hebben. En soms ben ik dat zelf.

.No

Fish – De Boerderij, 3 november

De beer heeft gedanst. Er zijn drie fasen in het leven van een muzikant, zo vertelde Fish aan het begin van het concert. De eerste fase is het welbekende feesten, seks, drugs, drank en nachtclubs. In de tweede gaat het in de tourbus alleen maar over de uitzet, het huis en de school voor de kinderen. Fish zit inmiddels in de derde fase, waarin het gesprek onder muzikanten zich concentreert op pijn in je rug,

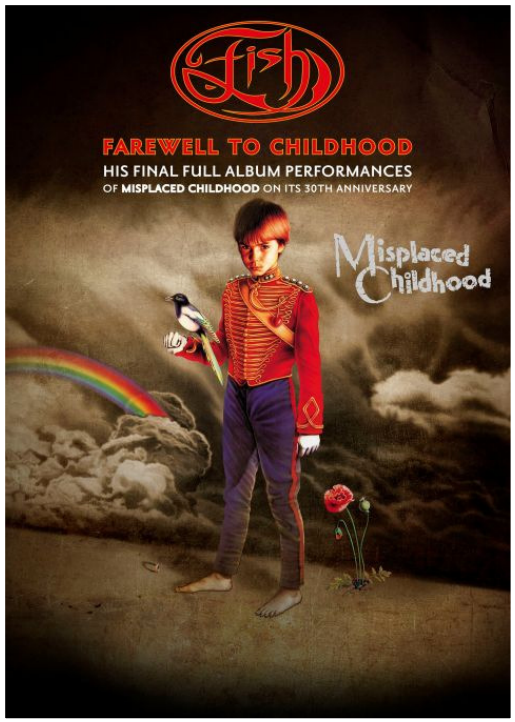

sleetse knieën, het vergelijken van de medicijnen tegen die kwalen en de imposante buik je verplicht tot het dragen van zwarte kleding. In het kader van de rug verklaarde hij voorafgaand aan het concert geen coffeeshop te hebben bezocht, maar languit op de masseurstafel te hebben gelegen, om een pijnstiller in zijn rug te krijgen. Het resultaat mocht er zijn, volgens eigen zeggen ‘kon de beer weer dansen’.

In eerste instantie was er maar één avond geboekt, maar toen deze snel uitverkocht was werd deze avond ervoor gepland, die ook weer snel vol was (net als de show in Melkweg op 30 november). Twee keer uitverkocht in De Boerderij is slechts tweemaal 750 kaarten, dat heeft Fish wel anders meegemaakt, zeker in zijn glorietijd als frontman van Marillion. Maar hij was duidelijk verguld, hoewel hij het publiek

Foto: HareD

in het begin wel een beetje stil vond en zich afvroeg of de organisatie soms kartonnen poppetjes had neergezet. Maar eerlijkheidshalve had hij dat wel een beetje aan zichzelf te danken. Hij begon namelijk met een aantal liedjes uit zijn veel grotere oeuvre nadat hij Marillion had verlaten, terwijl tijdens het concert de meest populaire Marillion-plaat Misplaced Childhood integraal werd gespeeld, ter ere van het dertig-jarig jubileum ervan. Het was duidelijk dat de meeste mensen, waaronder schrijver dezes, daarop af waren gekomen en het latere werk minder goed tot zich hadden genomen. Onbekende nummers zorgen nu eenmaal voor een rustig begin.

Maar dat nam niet weg dat Fish en zijn heel goede band er veel zin in hadden. Het begin afwisselend rustig, maar ook fel politiek geëngageerd, met monologen tussen de nummers, bijvoorbeeld over de politieke onrusten in het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Maar ook gewoon over voetbal en rugby. Toen uiteindelijk Misplaced Childhood werd ingezet zat de sfeer er best goed in. De inderdaad integrale uitvoering was subliem. Wereldnummers als Kayleigh, Lavender en Heart of Lothian werden gespeeld alsof ze gisteren waren opgenomen. Zuiver, met passie, en nog geen noot aan kracht ingeboet. Heerlijk! Twee korte, vrolijke toegiften later was het gedaan, maar toen hadden de heren zo'n twee uur gespeeld. En gedanst natuurlijk.

HareD

Naschrift van de redactie: zwarte kleren? Bedankt voor de tip!

Uut De Bron. Broeder Dieleman

En daar zijn die vogels weer. Wat is toch het verband tussen de vogels die de platen van Broeder Dieleman bevolken en de vogels in .No's programma 'Kairos' op Concertzender? Ik begin een donkerbruin vermoeden te krijgen dat het dezelfde vogels zijn.

Broeder Dieleman debuteerde vorig jaar op dit blog met zijn indrukwekkende plaat 'Gloria' en kwam dit jaar voorbij met een dubbelsingle met niemand minder dan 'Bonny 'Prince' Billie. Iets meer dan een jaar na 'Gloria' komt daar al een nieuwe plaat bij genaamd Uut De Bron. Het is een soort totaalproduct. Het is een boek en een cd, een samenwerking tussen platenmaatschappij en uitgeverij.

Wie verwacht hetzelfde te horen als op 'Gloria' komt nogal bedrogen uit en krijgt ook waar voor zijn geld. Hoe dat kan, ga ik proberen uit te leggen.

Laat ik maar met de deur in huis vallen, ik ga Uut de Bron niet heel vaak draaien. Ik zeg het maar zoals het is. Daarvoor is het teveel een geluidscollage. Er komt van alles voorbij. Gesprekken in een onverstaanbaar Nederlands uit Zeeuws Vlaanderen. Omgevingsgeluiden die een aantal minuten aanhouden en muzikale totaalervaringen van het soort dat .No in 'Kairos' voorbij laat komen en waar ik niet altijd warm van word. Daarnaast of beter daar ergens tussen door doet Broeder Dieleman zijn onnavolgbare dingen. Zingen over een soort zoem bijvoorbeeld. Pas als ik de versterker harder zet, denk ik te horen dat het stemmen zijn, die zoemende ondertoon.

De enige referentie die mij te binnenschiet als er gezongen wordt, is die met Ferry Heine van De Kift. Beiden hebben een authentieke stem met een echt eigen klank, waar het lokale dialect doorheen komt. Bij Doeleman is dat een echt onderscheidend kenmerk. Hij doet niets, althans in mijn westerse oren, om zijn afkomst te verhullen. Omdat hij helemaal verstaanbaar is, in tegenstelling tot de gesprekken aan het begin van Uut De Bron, kan mijn conclusie in deze overigens onjuist zijn. Muzikale referentie is opnieuw De Kift. Het doet mij erg aan hun vroegere werk denken qua geluidstructuur. De cd 'Gaaphonger' bijvoorbeeld kent ook al dit soort geluiden en doet zeer ouderwets aan, zoals Uut De Bron ook doet.

Als totaalervaring is Uut De Bron indrukwekkend. De geluiden brengen de beelden als het ware vanzelf mee. Ik zie oude mensen in Zeeuwse klei staan praten met hun klompen aan. Noestige koppen, de harde wind en vlagen regen trotserend. Ruisend koren staat tot aan den einder. Een schip wegvarend van de kant. Het geruststellende geklingel terwijl iemand indommelt bij het open raam, uitrustend na een dag harde arbeid. Ik krijg het er allemaal gratis bij, als ik mijn ogen maar sluit en de indrukken toelaat. Uut De Bron zou de soundtrack bij een documentaire kunnen zijn, waar een aantal songs aan zijn toegevoegd. "Ik kreeg mijn roeping in een koolzaadveld". Dat is een regel die een wereld aan beelden opent.

De muziek is minder organisch dan op 'Gloria'. Een krassende viool voert de boventoon. Ik schreef al, De Kift, uit de tijd dat ze "op Nova Zembla zaten". Hun nummers waren koud, de poolwind zat er in, knarsend, knerpend. Dat soort aspecten kent Uut De Bron ook. Muziek die getrokken lijkt uit de oud-Zeeuwse klei in wintertijd. Ontdaan van alle franje, de naakte essentie van muziek is wat ik hoor. Viool, banjo en percussie die ik niet direct thuis kan brengen. Van heel ver weg lijkt alles te komen. Alleen de vrolijk kwetterende vogels suggereren de nakende lente. 'Hoofdplaat' is een ervaring.

De twee nummers met hoofdzakelijk een zoem als "muziek" werken uiteindelijk zoals Gregoriaanse samenzang dat doet. Het wordt een soort kerkelijke, spirituele ervaring. Sereen, rustgevend. "Ik was zeker dood, of zo", is in dat kader een regel die ik niet verwacht, maar roept ook weer een beeld op. Het poldernummer mag dan nog ontsporen op het eind (of de instrumental die volgt?), 'Omer Gelliet' blijft geheel in karakter en krijgt iets hypnotisch door zijn lengte. Het watergeklots waarin het overgaat, is dan ook een juiste voortzetting. De geluiden van de moderne wereld die er vervolgens doorheen komen, onderbreken de sluimer vervolgens volkomen.

Wie doorzet en Uut De Bron ondergaat, dringt door tot in de ziel van Tonnie Dieleman. Het zijn inkijkjes in zijn leven en ideeën. Die laten niet onberoerd. Dit is een plaat die vraagt om overgave. Wie dat doet, wordt rijkelijk beloond. Ik gaf aan dat ik niet heel veel naar dit werk zal luisteren. De oorzaak heb ik net gegeven. Het ontbreekt me simpelweg aan de tijd om dat

vaak te doen. Uut De Bron is een monument.

Zoals gezegd is er ook een boek dat Uut De Bron heet. Hierin staan de teksten van Broeder Dieleman tot op heden, samen met een aantal prachtige foto's en een interview. Een prachtig boekwerk dat recht doet aan de teksten.

De video bij het nummer Lovenpolder, Boerengat toont beelden van dat buurtschap bij Terneuzen dat is afgebroken voor de komst van Dow Chemical in de jaren 70. Tonnie Dieleman zijn overgrootvader woonde daar.

Wo.

‘Oondert’ van Ries de Vuyst.

Ik heb lang getwijfeld of ik Oondert of Uut de Bron op één zou zetten. Het is een fotofinish. Beide albums zijn totaal verschillend, maar toch zijn er zo veel overeenkomsten! Uiteindelijk is het Uut de Bron geworden, vanwege het gedurfde muzikale concept en vanwege het schitterende boekje (dat ik helaas alleen in kopie heb gezien) En omdat ik Oondert al tot ‘cd van de maand’ had benoemd bij de Concertzender, hoefde ik me niet schuldig te voelen jegens Ries. Maar goed! Oondert, dus! Werkelijk een schitterend album. Zo kom je ze niet vaak tegen! Onderstaand een bewerking van mijn stukje voor de Concertzender.

West-Zeeuwsvlaamse Blues. Muzikaal op eenzame hoogte. De sfeer van Zeeuws Vlaanderen druipt er vanaf. Ik ruik de zeeklei, zie het water voor me. Voel de koude wind, de regen striemen op mijn huid. Oude mannen met doorgroefde gezichten, weinig woorden en veel waarheid. En ik moet maar steeds denken aan onze lieve overleden vriendin Lien, die ook na een mensenleven buiten Zeeuws Vlaanderen geen Nederlands sprak, maar uitsluitend dit prachtige dialect. Die zeeklei gaat nooit meer van je voeten af! En ik denk stiekem aan mijn eerste vakantieliefde, die ik in Breskens heb leren kennen. We waren 11 en ik was nog groen.

Bestaat dit Zeeuws Vlaanderen uit mijn herinneringen nog? Ik moet weer eens gaan kijken.

.No

Het afscheid: Armand en The Kik in Paradiso, 19-09-2015

Aan alles komt een eind, dus ook aan de samenwerking tussen de vooral van zijn hit uit 1967 bekende Armand en Nederbietels The Kik. Tot mijn verbazing overigens, want ik meen mij toch te herinneren dat ze nog op andere plaatsen na Paradiso zouden spelen. Misschien mijn ouder wordend geheugen? In ieder geval stopte het optreden gisteravond net zo onverwacht. Alsof Armand opeens geen zin of puf meer had. Hoe hard er ook geklapt werd. De zaallampen bleven uit, dus het was een verrassing voor iedereen. Jammer, want de gelegenheidsformatie had iedereen in de zak.

Daarvoor liepen de zaken eigenlijk op rolletjes. Het voorprogramma Thijs Boontjes en zijn dans- en showorkest (of omgekeerd), zette de sfeer goed neer. Bij het intro van het eerste nummer dacht: Hé, een coverband. We gaan 'Doin' It' van Brood meezingen, maar het bleek een eigen, Nederlandstalig nummer. Boontjes en vrienden hielden de vaart er goed in met hun mix van Herman Brood rock en roll en Bloem teksten. Alhoewel dat nummer over "grote tieten" nooit in de onschuldwereld van deze band uit 't Gooi thuis had gehoord natuurlijk. Niks geen "kwam ze voor mijn raampje staan", maar :"KOM HIER"! Met hoofdletters omdat het zo hard werd opgedragen. Lekker ritmesectie, vet orgel en een goede gitarist met wat samenzang als toefje slagroom op de muzikale taart. Lekker bandje.

Ries Doms mocht als eerste opkomen van de band en rommelde wat aan zijn drumstel. Een voor een voegden zijn maten zich er bij, met Dave von Raven achter een piano. Hij stelde de hoofdpersoon van de avond voor alsof Frank Sinatra uit de doden was opgestaan. Armand zag er uit zoals Armand er uit moet zien. Met een strepenbroek, hippie hemd en een pseudo Afghaans of Mexicaans vest, zoals ik aanhad met carnaval in 1980. Het rode haar en een hoofd dat ook voor een 69 jarige veel geleden heeft.

De cd 'Armand + the Kik' werd gespeeld en met verve. De band heeft de door hen uitgekozen nummers van een lading gezonde peper voorzien en Armand krijgt de gelegenheid om te stralen. "Als je het niets vindt, is het hun schuld", gaf Armand nog wel aan.

Dat hij normaal gesproken als singer-songwriter met zijn gitaar door het land trekt, is aan alles te merken. Zijn verhaaltjes tussendoor zijn onderhoudend, tot ronduit geestig en hij neemt er zijn tijd voor. The Kik is er voor hem alleen. Een soort van 'Hail Hail Rock and Roll', het orkest dat Keith Richards samenstelde voor Chuck Berry.

Toch kon ik me niet aan de indruk onttrekken dat Armand zich niet helemaal op zijn plaats voelde. Niet dat

dat uit zijn inzet bleek, want hij ging er helemaal voor. Zelfs in de nummers die nog iets sneller dan op de plaat werden gespeeld. Het was meer een onderstroom die ik meende op te vangen. Dat neemt niet weg dat The Kik een groot compliment verdient, want zij hebben de zanger/componist een geweldig platform gegeven en een publiek in een grotere zaal. Sterker, ik denk dat ik samen met de jongste persoon in de zaal samen was, 16. Na afloop zei hij: "Dit was echt heel cool". Ik zag hem genieten van muziek die hij nog nooit gehoord had, op dat ene nummer na, dat ook hij, enigszins tot mijn verbazing, behoorlijk mee kon zingen. Met andere woorden, 'Ben ik te min' is voor alle leeftijden. En ik heb het toch ook een keer mee kunnen zingen in het echt.

In een van mijn recensies over The Kik live schreef ik al eens dat ze Het zouden moeten coveren. 'Kejje nagaan' is inmiddels al gebeurd. Ik denk dat The Kik de band is om het Nederbiet verleden tot leven te roepen. Wie volgt, zou ik bijna zeggen.

Het was een zeer geslaagde avond in Paradiso. Hij eindigde een beetje raar. Was het nou echt klaar en geen toegift gepland of was er een andere reden om te stoppen? Misschien was de uitvoering van regel 9 uit het contract gewoon verkeerd gevallen? "Geen blow, geen show! Ik hoop dat het niets ergers is.

Wo.

Naschrift van de redactie: de rest is geschiedenis.

WoNo in de media

ZEMBLABLA
DE GEHEIME INVLOED VAN WONO MAGAZINE!

Door: G. Pen.
WoNo Magazine breidt ongemerkt zijn invloed uit. De commissie stiekem van de Tweede Kamer is in rep en roer.

Het undergroundmuziekblad WoNo Magazine is inmiddels in zijn vijftiende jaargang beland. De invloed van het blad wordt met de dag groter en breidt zich over landsgrenzen heen uit. Maar is dit wel zuivere koffie, beste lezer?

Onze afdeling mediajournalistiek heeft de laatste 8 maanden een uiterst riskant onderdekselonderzoek uitgevoerd. Twee onzer journalisten zijn in de Nederlandse muziekscene geïnfiltreerd en hebben, vermomd als de volkszangers Gaar en Guur, geprobeerd het vertrouwen te winnen van de redacteuren van WoNo Magazine, de heren W. uit Leiden en .N. uit Amersfoort. Toen dit niet bleek te lukken hebben ze zich gericht op het onderzoeken van het ‘umfeld’ van de verdachten. Daarbij zijn aanwijzingen naar voren gekomen die er op wijzen dat

de criminelen van WoNo Magazine mogelijk betrokken zijn bij allerlei onfrisse praktijken, waarbij vergeleken de *situaties* binnen de VVD, de FIFA en Guantanamo Bay kinderpartijtjes lijken. Leest u hoe de maffiaredactie van WoNo Magazine achter de schermen haar invloed aan het vergroten is.

Omkoping?
Uit doorgaans betrouwbare bron hebben wij vernomen dat de volledig corrupte redactie haar tentakels heeft uitgespreid tot in alle belangrijke sectoren van de industrie, de politiek en de internationale handel in harmonisatiestickers. Van een anonieme informant, die we absolute vertrouwelijkheid hebben beloofd, kregen we een foto in handen die in het geheim is genomen in een commissiezaal van de Eerste Kamer der Staten Generaal. Duidelijk is de tas van .N. te zien, beste lezer! En u mag raden wat die daar deed! Sommige bronnen melden dat W.

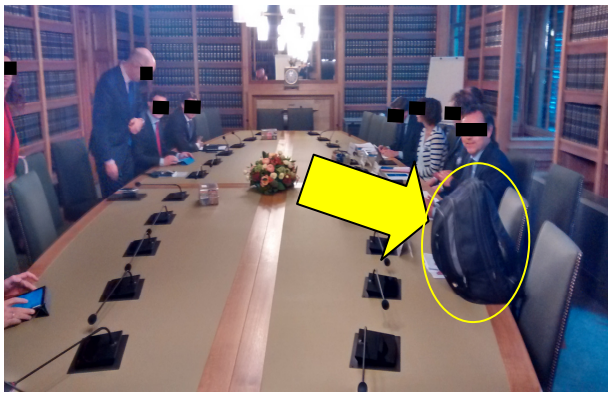

en .N. daar in het geheim informatie deelden met bepaalde Kamerleden. Dit wordt bevestigd door andere anonieme bronnen. Dat zijn overigens bronnen die wat gebrouilleerd zijn geraakt met de eerdergenoemde bronnen, dus dat maakt de informatie extra betrouwbaar!

In rep en roer!
De Commissie Stiekem van de Tweede Kamer is in rep en roer. Carola S., de geheime voorzitter van deze commissie: "We zijn ronduit in rep en roer! Niet alleen de Commissie als geheel, maar ook de leden van de Commissie zijn unaniem in rep en roer! Om het zo maar eens te zeggen: dit is toch van de gekke! Het gaat niet aan om de voltallige Commissie zo in rep en roer te brengen! Sterker nog! We zijn niet alleen in rep en roer, we zijn ook nog eens in grote opschudding! Ongehoord!"

Reactie Dijksma
Niet iedereen maakt zich zorgen. De kersverse Staatssecretaris Sharon Dijksma, bijvoorbeeld, reageerde als volgt:

"Het […] is beter dan de situatie die ik eerder aantrof", "[…]is het belangrijk dat we er alles aan doen om zoveel mogelijk materiaal in te zetten om mensen te helpen […]. Het is goed dat dat nu voorligt."

Maar Dijksma staat voorlopig alleen in dit standpunt. Volgens insiders zit ze op dood spoor.

Buitenlandse invloed!
Hoe ver strekt de invloed van de dictatoriale redactie van WoNo inmiddels? Heel ver, beste lezer!
Zo rapporteerde de voormalige NOS-correspondent Wouter Meijer vanuit Berlijn het volgende via Twitter op vrijdag 20 februari 2015

Verdere toelichting is niet nodig, lijkt ons! WoNo Magazine heeft dus duidelijk veel invloed in de hoogste kringen van de Duitse politiek en media. Er wordt gefluisterd dat vooral .N. zich heeft uitgesproken voor het terugdraaien van de Wiedervereinigung. "Stuk is stuk en dan moet je niet gaan proberen de zaak nog weer te lijmen. Daar komen ongelukken van!", schijnt hij ooit gezegd te hebben, overigens over een theepot waarvan het handvat was afgebroken,

maar het geeft zijn denkwijze duidelijk weer!. En vooral in sommige Bundesländer vinden zijn ideeën veel steun.

Er is nog veel meer!
Nog een voorbeeld: Door een tijdelijke fout bij Internetprovider T., hebben we de volgende mailwisseling kunnen onderscheppen, waaruit zonneklaar blijkt dat W. probeert de programmering van de Concertzender naar zijn hand te zetten.

From: .[redacted]
To: [redacted].
Subject: Zingende dames

Heb op jouw aanraden nog even naar [redacted] en [redacted] geluisterd. Dat is de kwaliteit die ik gewend ben, maar dan niet mijn smaak! [redacted] misschien in een uiterst ingetogen nummer waarin ze niet uithaalt. Is dat er?

Gr. .[redacted]

From: [redacted].
To: .[redacted]
Subject: Re: Zingende dames

Heb je de cd van [redacted] geluisterd? Ik vind haar helemaal niet uithalen, maar ja dat associeer ik met [redacted] en [redacted] en zo.

[redacted].

U ziet, beste lezer dat het er niet bepaald zachtzinnig aan toegaat bij beide heerschappen en dat er geen middel geschuwd wordt.

We hebben beide criminelen om commentaar gevraagd, maar ze lieten via hun zegsman, de heer Peter R de Chroninger weten daartoe alleen tegen betaling bereid te zijn. Zo ziet u maar, beste lezer!

Tot Slot

De redactie van WoNo Magazine wenst u prettige Kerstdagen, een goed uitgaande en een fantastisch 2016!